

Győztesek találkozója Bad Marienberg 2005

Idén nekem, és egy szintén Balázs nevű fiúnak sikerült eljutni Németországba. Az azonos név miatt nehezen tudtak megkülönböztetni bennünket, így végül Tóth Balázs lett „taller Balázs” a maga 2 méteres magasságával, én pedig „smaller Balázs”, a magam 173 cm-el.

Őszintén szólva, az elején kicsit féltem ettől a tanácskozástól, ugyanis még nem jártam külföldön, pláne nem repülőgéppel. Nem volt sok kedvem illetőleg bátorságom elmenni Bad Marienbergbe, és végül úgy alakult, hogy nem volt kedvem eljönni onnan.

Frankfurtban szálltunk le, aztán a közeli vasútállomásra mentünk. Itt ért minket az első megdöbbenés. A vonatjegy fejenként 17 euróba került, ráadásul még egy órát késett is a vonat. Aztán délután 1 órára ott voltunk Koblenzben. Mi érkeztünk elsőnek, aztán Balázs kiszúrta, hogy két lány, hasonlóan nagy bőrönddel vár. Odamentünk hozzájuk. Ők voltak a litvánok. Aztán megérkezett két vezető (Roman és Johannes), akik megláttak minket. Közben az eső is elkezdett esni. Bár ez jellemezte az egész hetet. Az idő nagyon változékony volt. A meleg napsütés után esni kezdett, majd 10 perc múlva ismét kitisztult az ég. Koblenzből az út Bad Marienbergig 1 óráig tartott. Itt találkoztunk Susannal és Karstennel, a másik két vezetővel, akik szintén nagyon rendesek voltak. Egy nagyon kényelmes busszal mentünk. A közlekedés nagyon fejlett Németországban. Az utakon egy kátyút sem láttunk.

Az első nap mindenki nagyon fáradt volt, így a vacsora után elmentünk az első szemináriumra, utána pedig elmentünk aludni egy nagyot. Másnak reggel a bemutatkozó játékokkal mindenkinek megjött a kedve, és el sem múlt. Rengeteg volt a jó program, a nevetés, az érdekes feladat. Érdekes volt a City Rally, amikor a helyiektől kellett érdeklődnünk különböző dolgok, helyek felől, ami ismét bizonyította a németek kedvességét. Aztán ott volt a több órás, éjszakába nyúló Country Market is, amely révén minden nemzetnek megismerhettük nevezetességeit, vagy akár meg is kóstolhattuk híres ételeit, italait. Mi Tokaji Aszút, gyulai szalámit, mézes puszedit, Pilóta kekszet, kokárdát és rengeteg prospektust vittünk. Sajnos nem tudtuk lejátszani a NOX Cd-t, mivel a lejátzó nem tudta beolvasni. A legnagyobb feladat mégis a Workshop volt, amikor valamilyen témában kellett filmet, Power Point bemutatót, újságcikket, vagy fotósorozatot készíteni. Balázs és én Európa történelmét választottuk, újságcikk formájában. A sok cikkből pedig készítettünk egy újságot, amiből mindenki kapott egyet. Jókat lehetett beszélgetni más nemzetek képviselőivel, tudtunk pingpongozni, aludni (aki akart), uszodába menni, sétálni a városban. A szállás, az ellátás, a társaság, minden nagyon jó volt. Esténként általában mindig bulik voltak. Itt nagyon jól megismerhettük egymást, és életre szóló barátságokat köthettünk. Én leginkább a két bulgár sráccal, a két horvát lánnyal, a lengyel sráccal és –lánnyal, a finn lányokkal, a görög lányokkal, és a ciprusi sráccal voltam jóban. De mindenki rendes volt. A lányok gyönyörűek voltak, és a fiúk is mind nagyon barátságosak. Szombaton tartottunk egy búcsúestet, és ekkor még nem tudtam, hogy mi vár rám. Mivel én ezen a vasárnapon lettem 18 éves, tartottak nekem egy kis születésnapi bulit. Éjfélkor felköszöntöttek, és az egészségemre ittak. Nagyon jól esett. Ilyen emlékezetes születésnapom még nem volt, és gondolom nem is lesz. A búcsúzás sokaknak könnyesre sikeredett. Nehéz volt elválni az új barátoktól, tudva azt, hogy valószínűleg soha többé nem látjuk őket viszont. A hazafelé úton a csapat nagy része együtt ment a vonaton (a jegy most 22 euróba került), de a reptéren különváltunk.

A hazaérés után sokáig vágytam vissza, és még most is gondolkodás nélkül mennék vissza. A legnagyobb tanulság az volt számomra, hogy rájöttem, Magyarország még nagyon el van maradva a nyugati államokhoz képest. Egy lengyel fiúval elhatároztuk, hogy tovább tartjuk a kapcsolatot, a kialakult barátságot. E-mailezünk, és egy honlapot is készítettünk. Az biztos, hogy sohasem feledem el ezt a hetet. Köszönöm mindenkinek!

Prize-winners gathering Bad Marienberg 2005

This year I and another boy whose name is also Balázs succeeded to go to Germany. Because of our same name, people could hardly differentiate us, so finally Balázs Tóth was the „taller Balázs”, with his 2 meters, and I was the „smaller Balázs”, with my 173 centimetres.

Honestly, first I was afraid of this meeting, because I have never been abroad, and especially not by plane. At first I didn't felt like going to Bad Marienberg, - I was a little bit afraid -, and finally: I didn't feel like coming back.

We landed in Frankfurt, after that we went to the local railway station. The first shock was here. The ticket was 17 euro for one, and the train delayed 1 hour. After we were in Koblenz at 1 p.m. We arrived for the first, and Balázs noticed that two girls were waiting with big trunks too. We came up to the girls. They were the Lithuanians. After the two teamers (Roman and Johannes) arrived, who saw us. It raining started. But it featured the whole week. The weather was very variable. After the warm sunny weather it was raining, and 10 minutes later the sky was clean again. From Koblenz to Bad Marienberg the trip was 1 hour long. We met Susan and Karsten here, the other two teamers, who were also very nice. We went with a very comfortable bus. The traffic is very developed. On the roads we didn't see pot-holes.

On the first day everybody was very tired, so after the dinner we went to the first seminar, and after that we went to bed and sleep very much. The next morning with the ice-breaking games everybody got lively and cheerful and this feeling didn't pass by. There were a lot of good programmes, laughing, interesting missions. The City Rally was interesting, when we had to ask different things, places from the local people, which evidenced the kindness of German people. The game called Country Market took a lot of time and lasted till late at night, where we got to know famous places, people and music of every national, or we could taste their famous foods and drinks. We carried Tokai Aszú, gyulai salami, biscuit with honey, Pilóta biscuit, cockades and a lot of prospects. Unfortunately, we couldn't play the NOX Cd, because the cd-player couldn't read it. The greatest mission was the Workshop, when we had to make films, Power Point presentations, article, or photo series about different themes. Balázs and me chose History of Europe in article form. And we made a newspaper from those articles that the different teams wrote. It was possible to talk to people of other nations, we could play table tennis, sleep (who want), go to swimming pool, walk in the city. The lodging, the supply, the company, everything was very good. Generally there was a party every night. We could get to each other very well here, and we could make friends for life. I got on very well with two Bulgarian guys, two Croatian girls, the Polish guy and Polish girl, the Finish girls, the Greek girls, and the Cyprian guy. But everybody was nice. The girls were beautiful, and the boys were very friendly too. We made a farewell party on Saturday, and then I didn't know, that what was waiting for me. They made a little birthday party, because I was 18 years old on that Sunday. They toasted me at midnight, and drank for my health. It was a very good feeling. I haven't such a memorable birthday, and I will never have. The farewell was touching for a lot of people. The parting from the new friend was hard, knowing, that probably we will never see them again. On the trip to home big part of the team went by train together (the ticket was 22 euro), but we separated on airport.

After arrived home I wanted to go back and for a long time, and I would still like to return without thinking. The greatest observation was that I realised how undeveloped Hungary is in comparison with the western countries I still keep in touch with the Polish boy. We send e-mails, and we will make a homepage. I will never forget this week for certain.

Thank you all – I will always remember.....

Szabó Balázs